

POSUDEK BAKALÁŘSKÉ PRÁCE

Název práce: Systém minulých časů současné francouzštiny ve srovnání s češtinou

Diplomantka: Bc. Monika Boháčová

Vedoucí práce: PhDr. Ondřej Pešek, Ph.D.

Rozsah: 80 stran vč. bibliografie

Předkládaná bakalářská práce si klade za cíl prozkoumat možné ekvivalence mezi francouzskými a českými minulými časy, a to jak po stránce teoretické, tak na korpusové analýze s využitím korpusu Intercorp.

V úvodní části diplomantka charakterizuje funkce francouzských minulých časů s odkazem na gramatiky Grevisse, Riegela a Hendricha. Velmi stručně se věnuje také minulým časům českým, o něco podrobněji pak otázce vidu. Výsledkem teoretické analýzy je podrobná tabulka očekávaných korespondencí mezi českými a francouzskými minulými časy (s. 27-28). Teoretická část je v globálním pohledu kvalitně metodologicky vystavěna; je patrné, že autorka má dobré předpoklady pro práci tohoto typu. Při bližším pohledu však najdeme řadu dílčích nepřesností a zjednodušujících tvrzení, např.:

- a) V úvodní části (s. 10) neodlišuje explicitně rozdělení času na fyzikální a gramatický (angl. *time / tense*) na straně jedné a gramatického času absolutního a relativního na straně druhé.
- b) Nepřesně uvádí, že *časy složené jsou využívány spíše v mluvě, časy jednoduché oproti tomu v literárních textech* (s. 12) – tento závěr platí pouze pro opozici jednoduchého a složeného perfekta, nikoli pro časy jiné (zejm. imperfektum a už vůbec ne pro *passé antérieur*, kde je tomu právě naopak).
- c) Výklad o „trvání“ děje v imperfektu (s. 15) je nepřesný: ve skutečnosti nejde o opozici trvání/ne-trvání, ale o ohraničenost děje.
- d) Nesprávné je také tvrzení, že základní podobou českých sloves je nedokonavý tvar (s. 23): existují i slovesa se základovým tvarem perfektivním (např. *pustit*).
- e) Na čem se zakládá postřeh, že slovesa v *passé composé* se vyskytují především v 1. osobě (s. 20)?
- f) Modelový příklad *Il partait lorsque le téléphone sonna* (s. 10) je nesprávně přeložen jako: *Odešel, když zazvonil telefon*.

Myšlenka, že ekvivalence mezi českými a francouzskými minulými časy bude záviset také na lexikálním aspektu slovesa (s. 24-25) je bezpochyby správná. Volba referenčního autora v této otázce je ovšem poněkud nešťastná: citovaný J. Šabršula používá vlastní specifické lingvistické koncepty i terminologii a z textu není zřejmé, zda diplomantka správně pochopila jeho rozdělení sloves na konkluzivní/nekonkluzivní, cílová, směrová atd.

Výzkumná část práce stojí opět na správném metodologickém postupu, který předpokládal studium vybraných „modelových“ sloves, typických pro určitou lexikálně-aspektovou skupinu; v rámci těchto sloves plánovala diplomantka vyexcerpovat náhodný vzorek příkladů z Intercorpu ve všech studovaných časech. V dané šíři byl však úkol příliš náročný, takže analýza se zastavila u stručně komentovaných excerpt. Pro ilustraci uveďme jen dva konkrétní problematické body:

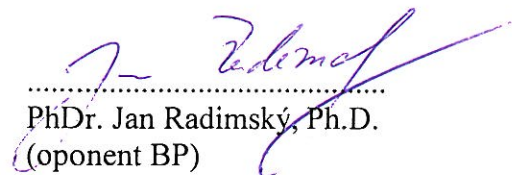
- a) U příkladů se slovesem *être* měla autorka odfiltrovat případy, kdy plní toto sloveso pomocnou funkci (s. 31-32).
- b) Příklady s modálním slovesem *pouvoir* (s. 63-65) jsou vysvětleny mechanicky důrazem na ukončenost / neukončenost děje, což však u modálních sloves dost dobře

nelze, jak autorka sama v teoretickém úvodu poznamenává. Modální slovesa by ve skutečnosti zasloužila samostatnou studii.

Po formální stránce má předkládaná práce dobrou úroveň a splňuje potřebné náležitosti.

Závěr:

Předkládanou práci doporučuji k obhajobě s hodnocením **dobře**.

.....
PhDr. Jan Radimský, Ph.D.
(oponent BP)

V Českých Budějovicích, dne 23. srpna 2011